

Нищо! смъртта ми ще спасе сестра ми. Кой знае? Ако не умрѣ днесъ може да намѣрѣ и майка си проклетата и да я убѣи и нея... И тъй сбогомъ свѣти . . .

Той направи примката, минѣ я на врата, си, мълчеливо издигна просъязени очи къмъ небето и подиръ една секунда повисна като са борѣше съ смъртта.

Малко подирѣ той бѣше трупъ.

Минѣлъ са бѣше около единъ часъ, отъ когато тропътъ на Глистра высѣше тамъ; но тутакси вратата на близката осамотена къщица са отворишѣ и една жена на срѣденъ възраст излѣзе и пристѣпване не твърдо къмъ смоковницата, когато подиръ нея вървѣше едно дванадесетъ годишно почти дѣте, което като я приближи показваше ѣ пѣтя.

Жената са виждаше или подобръ бѣше слѣпа.

Тутакси момчето закрѣщѣ.

— Що е момче? попыта слѣпата.

— А, мамо! Человѣкъ обѣсенъ има тамъ.

— На смоковницата ли, на обичната ми смоковница?

— Да, мамо. Видѣдъ, видѣдъ тамъ! Ахъ; горкыйтъ, какво ли е ималъ та са е обѣсилъ.

— Проклятѣ на оногесъ, който е виноватъ! рече старата.

— Проклятѣ! повтори момчето.

— Сега изкопай да го запиремъ тамъ нѣйдѣ, момче!

Момчето остави слѣпата, отиди въ къщи, донесе мотика, копа много и ископа дълбока яма; послѣ прерѣза вѣже-то, на което высѣше Глистра, повлече трупа, хвърли го както си бѣше въ ямата, затрупа го съ прѣсть, уравни гроба и рече на слѣпата:

— Да си идемъ сега, кира мамо.

Слѣпата въздъхна дълбоко и трѣгна подиръ момчето като повтарѣше: